

Kolo mlýnské v srdci mém

Hana Hegerová

Jak ten déšť co vzhůru vzlétl k nebi zpátky z deštníku,
déšť tak starý jako svět, co mou kůží pronikl.
Jako písek do hodin, který tys mi nasypal,
písek co mě rozhodil, co mi to jen času vzal.
Jako strom co z rána má, znuv rosný diadém,
jako světlo jako tma, jako pramen k němuž jdem.
Tak roztáčíš jménem svým, kolo mlýnské v srdci mém.

Jako oheň v žirafách, který Dalí zapálí,
jako víno karafách co smím pít jen z povzdálí.
Jako když se zbláznil smích, který víří nad stepí,
jako moudro z kinhy knih, tisíc slov co oslepí.
Jako plátno z výstavy, které slepím vrátí vjem,
jako šlágr chytlavý, co se vtírá jako krém.
Tak roztáčíš jménem svým, kolo mlýnské v srdci mém.

Jednoho dne nevím jak, malbu štětec porušil,
z hnízda slov jen vypad pták, nic víc, pípnul do duší.
Stopy písku odliv hladí, první z listů na zem spad,
deska stolu prsty svádí, hrát ten ústní prstoklad.
Mlha ve mě podzim k tomu, déšť bubeník okapů,
hraje píseň holým stromům, píseň kterou nechápu.
Listí už je nad kotníky, k tomu nebe šmouhavé,
je dost těžké říkat díky, za to, co už nemáme.

Jak déšť který letí, k nebi zpátky z deštníků,
jako kámen staletý, s datem mého zániku.
I když nemám k tobě šém,
dál roztáčíš jménem svým, kolo mlýnské v srdci mém.